

Skvarčepis

A stylized illustration of a tree with a girl on a swing. The tree is drawn in dark green and blue tones. The girl is a dark silhouette sitting on a swing that hangs from a branch. The background is a gradient of colors from red at the top to yellow and orange at the bottom, suggesting a sunset or sunrise. The overall style is artistic and hand-drawn.

Likovni izdelki
POROČILA

ZGODBE

Pesni

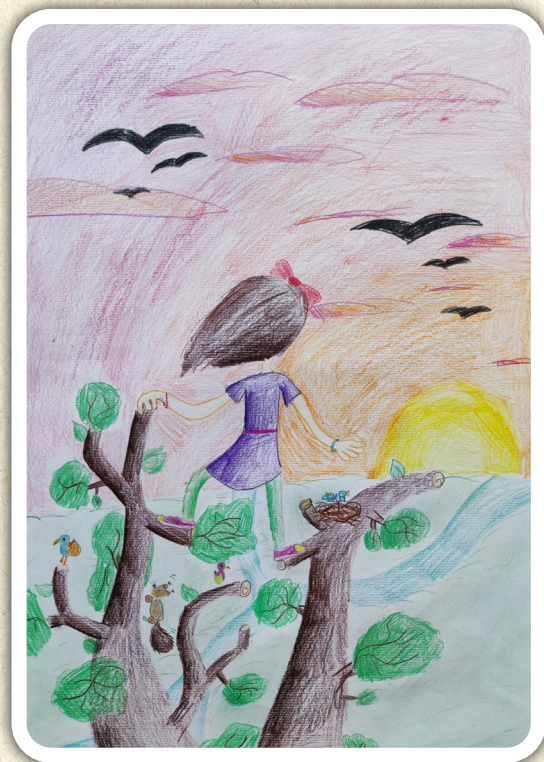
NAGOVOR GOSPE RAVNATELJICE

Drage učenke in učenci,

konec junija boste za dva meseca postali varuhi svojega časa. Želim vam, da dneve izkoristite tako, kot vam bo narekovalo vaše srce.

Skupaj z družino in s prijatelji preživite čas doma, v naravi, na kolesu, na morju, v hribih, na bazenu ali na potovanju nekje v širnem svetu.

Pazite nase, septembra pa ponovno na svidenje!

Ela Vetršek, 4. b

15. junija se je od OŠ Ivana Skvarče poslovila generacija, ki je skozi šolska vrata vstopila septembra 2014.

Nekateri učenci so bili skupaj že v vrtcu, drugi so se spoznali v šoli, tretji so se priselili nekje vmes. Vsi pa so postali naši.

Ali kot je rekla lisica Malemu princu: "Za zdaj si zame samo majhen deček, čisto tak kot sto tisoč drugih majhnih dečkov. In jaz te ne potrebujem. In ti mene še manj. Zate sem samo lisica med sto tisoč drugih lisic. Če pa me udomačiš, bova drug drugega potrebovala. Ti boš zame edini na svetu. Jaz bom zate edina na svetu."

Tekom let smo udomačili drug drugega, zato smo se poslovili z nasmehom naklonjenosti in spoštovanja. Ni bilo vedno lahko, ravnali smo se po načelu, da tisti, ki hodi le naravnost, ne pride daleč. Torej smo ubirali tudi stranske poti, iskali ovinke in tako kot Mali princ včasih celo zamenjali planet.

Na koncu smo se našli na polovici in skupaj odkorakali naprej, vse do 15. junija 2023, ker smo verjeli, da je bistvo očem nevidno in da mora tisti, ki želi videti, gledati s srcem.

Kristina Renko, ravnateljica

MISLI DEVETOŠOLK

Prehod iz osmega v deveti razred se mi je zdel zelo zanimiv, saj so vsi pred nami govorili, da si, ko vstopiš v deveti razred, najstarejši na šoli. Najboljši del devetega razreda je bil, ko smo odšli na zaključni izlet. Zdi se mi, da je na vsakem izletu čas vožnje z avtobusom vedno najboljši. V vseh devetih letih sem pridobila veliko prijateljev, na katere se lahko zanesem. Ko sem vstopila na predmetno stopnjo, se je vse spremenilo, takrat smo dobili mnogo novih učiteljev. Vsi učitelji

so govorili, da bo hitro minilo do devetega razreda, pa jim nisem verjela, ampak so imeli prav. Skozi leta se veliko naučiš o učiteljih. Pri nekaterih učiteljih je bilo najbolj pomembno, da si jih med uro poslušal, pri nekaterih, da si med uro veliko spraševal, pri nekaterih pa da si delal domače naloge. Najbolj pomembno je, da si do vseh na šoli spoštljiv in prijazen. Vsi na šoli se bodo spominjali našega razreda, ker smo nepozabljivi, bolj nas poznajo po lumparijah, ki smo jih ušpičili, kot pa po tem, kako dobri učenci smo. Nekaj znanja je ostalo, veliko pa ne, bolj so ostali dobri spomini, ki smo jih naredili s sošolci. Tega razreda zagotovo ne bom pozabila.

Učenka 9.c

Vsa šolska leta si zapomniš na drugačen način. Jaz si osebno zapomnim tiste nepozabne trenutke, ki sem jih preživela s sošolci in sosošolci. Kot na primer zaključnega izleta. Joj, ta izlet je bil super! Imeli smo se super, saj smo se ves čas zabavali, peli smo ter ustvarili nepozabne spomine, sploh pa dekleta. Ta izlet nas je še bolj povezal. In naj vam nekaj namignem. Za zaključni izlet pojdite nekam, kjer veste, da boste uživali, saj je to tudi namen tega dneva! In izogibajte se naslednjih stvari, saj ne bodo prišle prav:

- ne učite se zadnji dan pred testom, učite se vsaj par dni prej! - ne jezite učiteljev, saj ne boste ne vi ne vaši starši zadovoljni z vpisom v eAsistentu!
- če se ne nameravate učiti, poslušajte in sodelujte med urami!

Temu sem se izogibala jaz in, verjamete ali ne, deluje.

No, ja, čas je, da grem novim dogodivščinam naproti. Nikoli ne pozabite, kar sem vam povedala.

Učenka 9.c oddelka

SKVARČEK SADJARČEK

JAGODA

Jaz sem Jagoditka. Sem rdeče barve in imam rumene bleščice za okras.

Skupaj s prijateljicami jagodami rastemo na vrtu za babičino hišo. Babica nas rada uporabi za sadno solato, sadno kupo, kompot in sladoled. Natrga pa nas tudi za v ledenico, ki ji babica pravi skrinja. Kadar pride na obisk njen vnuk, pa nas poje kar sveže.

Eva Odlazek in Valentina Vodišek, 4. r., PŠ Podkum

Nela Smajlovič, 3. a

Sem jagoda in rastem na vrtu za hišo. Ljudje me imajo radi, ker sem rdeča in sočna. Po telesu imam rjave pikice, na glavi pa zelene lase.

Sladkosnedi ljudje me radi uporabijo za pripravo tort, različnih pit, jagodnega sladoleda in za sadno kupo. Moje zelene lase mi pred uporabo odtrgajo stran.

Manja Avsec Jožić in Neja Centrih, 4. r., PŠ Podkum

Marcel Lipar, 2. b

Jaša Perme, 3. a

MEJNI BOJ ZA BOROVNICE

Vsi daleč naokrog vedo, da najboljše borovnice rastejo na meji med Ježevsko deželo in Volčjim Logom. In tako se ježi in volkovi vsako leto sprejo, čigave so borovnice. »Borovnice so naše,« tulijo volkovi. »Ne, naše so!« na ves glas kričijo ježi.

Ker so volkovi močni, so prepričani, da bodo odgnali ježe. Ježi pa imajo bodice – nevarno orožje, zato imajo posebno taktiko. Polovica ježev z bodicami zaustavlja volkove, druga polovica pa z bodicami nabada borovnice in zdirja domov. To vedno uspe. Doma jih ježi uporabijo v različne namene. Za marmelado, črnilo, sadne dodatke in celo za strelivo.

Volkovi, ki vedno ostanejo brez ene same borovnice, skličejo zelo pomemben sestanek. Na njem se noč in dan dogovarjajo, kaj storiti glede borovnic. Razmišljajo in razmišljajo, a se ničesar ne spomnijo. Šele ob prihodu njihovega največjega profesorja, ki jim da odličen predlog, sestavijo načrt. Ponoči, ko ne bo več borovnic, bodo vse sadike na svoji strani meje izkopal in pripeljali v Volčji Log. Vse mora biti strogo zaupno in hitro izvedeno.

Tako napoči veliki dan B in volkovi ponoči izvedejo svojo akcijo. Vse sadike na svoji strani so preselili na njivo v centru Volčjega Loga.

Naslednjega dne neki jež naključno vidi, da polovica borovnic ob meji manjka. To hitro javi predsedniku Jožku Hruški, ta pa vojskovodji Borutu Lubadarju, naj zbere vojsko. Ko ježi prispejo na kraj dogodka, zagledajo tam volkove. Ti jim zlobno odgovorijo: »No, kaj je ježi? Zdaj nam ne boste več kradli našega deleža. Poskrbeli smo, da je zdaj 'fifty – fifty'!«

Predsednika in ostale je kar razganjalo od besa. Storit pa niso mogli ničesar. Tako je tudi ostalo in vsako leto, ko je sezona borovnic, poberejo ježi in volkovi le borovnice vsak na svoji strani. Mir med deželama je tako zagotovljen.

Aljaž Guček, 8. c

Dalila Smajlović, 3. a

Manja Avsec Jožić, 4. e

SKVARČA USTVARJA

SPRAŠUJEM SE ...

Ko človek v zaljubljenosti tava,
vedno močno hrepeni,
si nekoga ob sebi želi
ter se vpraša:

Ali bi skočil z letala
brez padala?

Ali na visoko goro bi se vzel,
samo da do tebe bi prispel?

Ali boril bi se zate z morskimi psi,
kačami, levi in vseh vrst zvermi?

Ali lahko bi se rešil iz te zagate?
Verjemi. Vse bi naredil zate!

Ali nadel bi si škornje,
prekoračil ves svet?

Da, tja za obzorje
bi šel te objet!

Patricija Škrabar, 8. c

Žan Celestina, 5. a

POLETJE

Poletje se bliža,
hrepenimo po zabavi.
Komaj že čakamo počitnice,
ker se nam od šole že čisto meša v
glavi.

Poletje se bliža,
zrak toplejši postaja,
kmalu konec bo šole
in učenja in pisanja.

Poletje je že tu,
pogrešali bomo sošolce,
radi počvekali bi z njimi,
ah, saj naslednje leto, mogoče.

Ina Zaletel, 7. a

ANGEL

Vedno ob tebi je nekdo.
Nekdo, ob kateremu ti je zelo lepo,
nekdo, ki te rad spodbuja,
nekdo, ki se s tabo kuja,
nekdo, katerega misel te gane,
da ga pustiš, da te objame,
da zaceli še najgloblje rane,
da te popolnoma prevzame;
nekdo, ki ti ostaja zvest
in si ti njegova povest,
nekdo, ki te nikoli ne zapusti
in ves čas ob tebi ždi.

Patricija Škrabar, 8. c

Leila Džombić, 1. c

MIŠKA POD SLAMNIKOM

Nekoč je tam nekje pod Kamniškimi Alpami živel revna miš, ki ni imela drugega kot slamnik in majhen kovček, ki ju je podedovala od svoje babice Sirke. Miška je želela postati slavna pisateljica, vendar ni znala brati in pisati.

Tavala je po svetu in šla srečo iskat, a ta ji nikoli ni prišla naproti. Ko je že pol sveta prehodila, se je vrnila v rodne Domžale. Miška si je mislila, da so tu znani ljudje in bo zlahka dobila službo in res, dobila je službo v prodajalnici, kjer so prodajali slamnike. Miška je varčevala in varčevala, da bi lahko zbrala denar in šla na tečaj branja. Minilo je kar nekaj let, da je dovolj privarčevala in si privoščila tečaj. Opravila ga je z odliko.

Ko je prišla domov, je vzela papir in pisalo, da bi napisala knjigo. Žal pa ni bilo idej, niti ni vedela, kako knjiga izgleda. »Bom pa še malo delala, da si prislužim knjigo.« Tako je delala in delala in končno si je lahko kupila knjigo. Sedla je na prvo klöpico v parku. Bil je vroč poletni dan, a miška je bila v prijetni senci pod svojim slamnikom, kjer je lahko v miru brala in brala, dokler ni prišla do zadnje strani.

Njena glava je bila polna idej in zamisli in komaj je čakala, da napiše knjigo. Hitela je domov. Ko je prispela v stanovanje, pa je presenečeno obstala. Miši sostanovalke so ji zgrizle ves papir, kar so našle. Kako naj napiše knjigo? Ko so miške videle, da joka, so ji priskrbele nov papir, saj je njihov slogan »oko za oko oz. prijateljem je treba pomagati«.

Miška se je končno lotila pisanja svoje prve knjige z naslovom Pšenica – zrno – kruh. Knjiga je postala prava uspešnica, naredili so več ponatisov in miška je napisala še drugi in tretji del. Tako je obogatela zaradi svojih izjemnih knjižnih uspešnic. Ko pa je dočakala starost, je napisala še poslednjo knjigo Slamnikova pot. V njej je opisala svojo življenjsko pot od majhne revne miške s slamnikom do slavne pisateljice.

Aljaž Guček, 8. a

LJUBEZEN JE KOT ...

Je kot sonce,
ki sveti upanje,
diši lepše kot kronce,
če je pravo zaupanje.

Je kot cvet pomladi,
ki zimo prebije,
v vsej lepoti zacveti,
ko ponovno vzklije.

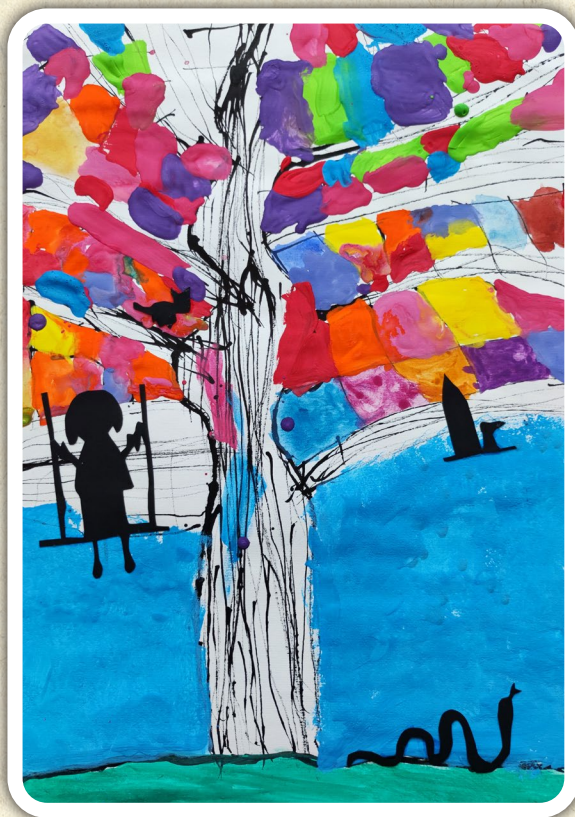
Vse se spomladi prebuja,
tudi čustva vsa,
kar življenje jih pozna,
ko sva ti in jaz zaljubljena.

Patricija Škrabar, 8.c

GRLICE

Grlice,
ptice lepotice,
pojejo z drevesne špice.
Pojo in se igrajo,
se kvišku v nebo podajo,
jutru in dnevnu nalogo dajo.
Jutro in dan
bosta poskrbela za nov in prečudovit
plan.

Lana Aisha Šibila Kozolič, 8. c

Zala Vukič Pocięcha, 1. b

Lili Šinkovec, 1. a

TRI KOKOŠI

Nekoč so za devetimi gorami, devetimi gozdovi in devetimi rekami živele tri kokoši. Živele so pri prijaznem kmetu, ki je za njih skrbel kot za otroke.

A nekega dne je kmet zbolel in ni mogel iz postelje. Povedal je svojim kokošim, da ga lahko pozdravi le čudežna roža. Odločile so se, da jo grejo poiskat. Nato so se odpravile na dolgo in nevarno pot. Hodile so tri dni in tri noči. Ko so končno priskele, so videle visoko goro. Gora je bila tako velika, da je segla do oblakov. Ko so prehodile četrtno, so se tla začela tresti in usul se je plaz, ki so se mu komaj izognile. Ko se je plaz umiril, so šle naprej. Kmalu so naletele na veliko volkov, ki so se jim morale izmikati, da so preživele. In ko so mislile, da so varne, se je zelo shladilo, tako da so se kar tresle. Preden so prišle na vrh, so bile čisto izmučene, a ko so prišle, so zagledale vilo, ki je varovala rožo. Vila je hotela, da ji povejo, zakaj potrebujejo rožo. Povedale so ji vse o kmetu in njegovi bolezni. Vila jim je zaupala in jim povedala, naj mu dajo rožo točno opolnoči. Kokoši so se ji zahvalile in odšle domov.

Doma so naredile točno tako, kot jim je vila naročila. Kmet je ozdravel in živeli so srečno do konca svojih dni.

Narayan Vidner Ferkov, 6. c

POMLADNE ŽIVALI

Po nebu letajo barvni metulji,
se zibljejo sem in tja,
ko poplesavajo v ritmu vetra,
se svetlikajo tako kot kakšni dragulji.

Čebele garajo kakor lahko,
nabirajo nektar, dokler je še toplo.
Na poti do čebelnjaka
pa vesele so in zato si pojejo pesmico.

Lastovke pa iščejo hrano,
saj polno mladičev imajo.
Nestrpni ptički pa v gnezdu čakajo,
in se sprašujejo: » Pa kaj je zdaj z mamo?«

Ina Zaletel, 7. a

Žana Trdin, 1. a

SKVARČA NA KULTURNEM DNEVU

KULTURA V OBLAKIH: Z GLASBO OKOLI SVETA

V četrtek, 13. 4., smo imeli učenci od 6. do 9. razreda kulturni dan z naslovom Z glasbo okoli sveta. Izgledal pa je takole.

Ob 8.20 smo se vsi učenci zbrali v učilnicah, kjer so nam razredničarke povedale, kako bo dan potekal in kaj bomo počeli. Zbrali smo material, da smo ga imeli vsi dovolj, nato pa odšli na malico.

Ko smo pojedli, smo se odpravili v jedilnico oziroma večnamenski prostor, kjer nam je svetovni popotnik in glasbenik Andrej Stermecki predstavil glasbo in kulturo petih različnih celin, ki jih je obiskal.

To so Evropa, Južna Amerika, Severna Amerika, Azija in Afrika.

Med predstavitvijo je na oder povabil tudi nekaj učencev in jih predstavil kot prebivalce teh celin.

Malo po enajsti uri, ko se je prireditev končala, pa smo se spet odpravili nazaj v razrede. Do konca pouka smo nato izdelovali glasbila iz odpadnega materiala.

Vsaka generacija je izdelala različne inštrumente. Osmošolci smo tako izdelali CD piščal, pri izdelavi pa smo uporabili 3 CD-je in 1 tulec od papirnatih brisač ali 3 tulce od WC papirja.

Piščali prav dobro delujejo - ene bolj, druge manj.

Matic Troha, 8. c

KULTURNI DAN: Z GLASBO OKOLI SVETA

V četrtek, 13. 4., so imeli učenci od 6. do 9. razreda kulturni dan.

Dan se je pričel ob 8.20 tako, da so razredniki teh razredov učencem razložili, kaj bodo počeli in kako naj se obnašajo.

Potem smo si ob 9.30 odšli v jedilnico pogledat nastop oziroma predstavo, ki nam jo je pričaral Andrej Stermecki. Pripovedoval nam je, kako je obiskal že pet celin in ob tem občudoval njihovo kulturo. S seboj pa je imel tudi razna glasbila iz držav izven Evrope in seveda nam je nanje tudi zaigral. Imel je oblačila, ki so pripadala različnim kulturam. Na oder je povabil kakšno dekle, ki je za nas s temi oblačili priredilo »modno revijo«. Na koncu nam je še zapel svojo pesem, ob kateri smo se vsi na glas smejali.

Ko je bilo predstave konec, smo mu vsi zaploskali.

Ob 11.10 smo se po predstavi vrnili v naše razrede, kjer nam je učiteljica dala navodila za delo. Učenci 7. razredov smo ustvarjali dežno palico. Za njeno pripravo smo potrebovali:

- rolico za brisačke ali wc papir,
- riž,
- lepenko/trši papir,
- flomastre,
- barvice,
- voščenske,
- škarje,
- alu folijo
- in lepilni trak.

Najprej smo vzeli rolico in s tršim papirjem in lepilnim trakom eno stran zakrpali, potem smo vzeli alu folijo in jo zvrli v sveder ter jo položili v rolico.

V rolico z alu folijo smo dali riž in še drugo stran zakrpali,

za konec pa smo glasbilo še okrasili in to je bil naš končani projekt.

Ina Zaletel, 8. a

SKVARČA JE NADARJEN

ZLATA PREGLOVA PRIZNANJA

V soboto, 6. 5. 2023, je na Fakulteti za kemijo in kemijsko tehnologijo potekalo državno tekmovanje iz znanja kemije.

Štirje učence naše šole, osmošolki Nika Martinčič in Špela Pervinšek ter devetošolca Nika Bregar in Peter Stražar, so prejeli ZLATO Preglovo priznanje.

Priznanje so prejeli na junijski prireditvi Zotkini talenti 2023 v Cankarjevem domu v Ljubljani.

Častna pokroviteljica letošnje prireditve je bila predsednica Republike Slovenije dr. Nataša Pirc Musar.

Ponosni smo na izkazano znanje naših učencev ter jim želimo obilo veselja in uspehov tudi pri nadaljnjem odkrivanju znanj iz kemije.

Mentorica Ajda Medvešek

SKVARČA JE ŠPORTNIK

ŠPORTNI DAN – 25. 5. POHOD POD GRAD GAMBERK

25. 5. smo učenci 7. razredov imeli pohod pod grad Gamberk. Pohod se je začel okrog 8:20. Takrat smo se zbrali pred šolo.

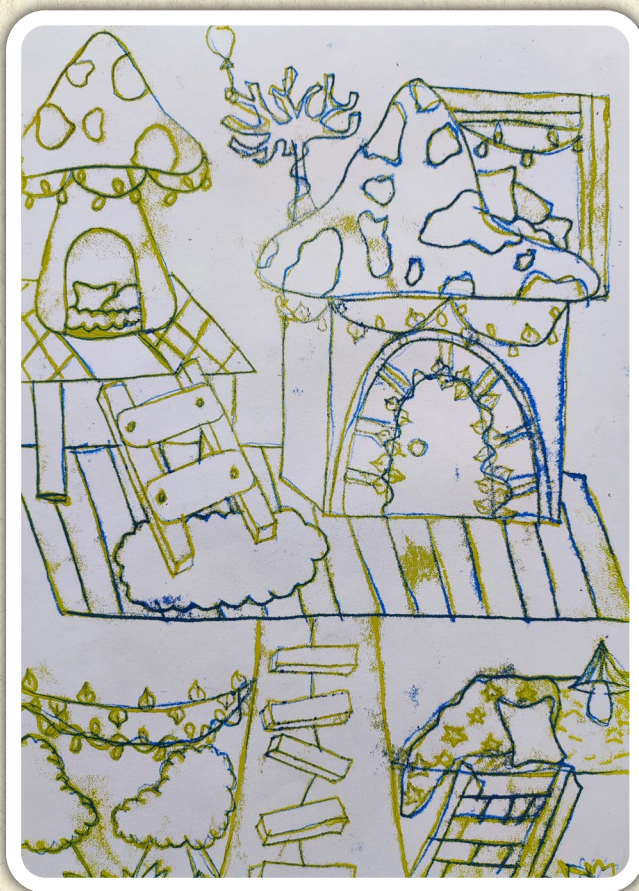
S seboj smo morali imeti: obute pohodne čevlje, rezervna oblačila, veliko vode, kakšen majhen posladek in pršilo proti klopom.

Ko smo se vsi učenci določenega razreda zbrali, so učitelji napovedali čas za odhod. Napotili smo se na pot po Cesti 9. avgusta in mimo Europarka. Večino časa smo hodili ob glavni cesti, ob koncu katere smo si vzeli tudi kratek počitek za pijačo in hrano. Ko smo si odpočili, smo se odpravili po dolgi poti čez gozd. Ko smo splezali skozi gozd, smo prišli na travnik tik pod Gamberkom. Ob cesti smo si vzeli daljši počitek, ki smo si ga pošteno zaslužili.

Pot od Gamberka je bila lažja. Šli smo mimo Lovskega doma Klančiše in spet po novi poti čez gozd navzdol. Prišli smo do kapelice, kjer smo počakali na učence, ki so bili zadnji po vrsti in se odpravili v Europark. V Europarku smo lahko počeli kar koli, na primer se igrali na igralih, igrali nogomet, se pogovarjali s prijatelji, jedli, pili ali pa preprosto počivali v senci.

Ko je napočil čas za odhod proti šoli, smo se vsi učenci zbrali skupaj in odšli z učitelji. Ko smo prispeli do šole, so nekateri učenci odšli domov, nekateri pa so imeli še kosilo.

Ina Zaletel, 7. a

Katalin Zaletel, 6. a

SKVARČA NA VIKENDU ZA NADARJENE V PODKUMU

VIKEND ZA NADARJENE

Vse se je začelo, ko so nam v šoli sporočili, da bomo imeli takoj po Veliki noči vikend za nadarjene, ki bo potekal od petka do sobote. Močno sem se veselila, saj se je slišalo kot nova pustolovščina. Ravno na Veliko noč pa sem zbolela. Bilo mi je hudo, ker sem vedela, da se »vikenda« na žalost ne bom mogla udeležiti. Nato pa se je zgodil neke vrste čudež. Vikend za nadarjene je bil zaradi slabega vremena prestavljen za en teden. Težko je opisati, kako vesela sem bila takrat.

Po pouku smo se zbrali na zagorski glavni avtobusni postaji. Res je, da so se nam nekateri pridružili šele na poti, ampak sem bila vseeno začudena, saj je bilo udeležencev precej manj, kot sem pričakovala. Z nami so šli tudi učitelji Aleš, Ana in Anja – trije asi 😊.

Ko smo z avtobusom prišli do PŠ Podkum, kjer smo tudi spali, nas je prijazno sprejela učiteljica Irena Mihevc. Stopila sem skozi vrata, ona pa me je prijela za roko in rekla, da sem neka Ana. Ni mi bilo jasno, kaj se dogaja. Učiteljica Ana je takoj izkoristila priložnost in me primerjala z njo. (Rekla je, da me je primerjala s staro, čeprav se meni učiteljica ne zdi tako stara.) Sedaj mi je bilo še manj jasno. Vsi so planili v smeh, medtem ko sem bila jaz popolnoma zbegana. Na srečo mi je učiteljica Ana kasneje povedala, da so imeli na tej šoli učenko Ano, ki mi je na videz povsem podobna.

Najprej smo se razdelili v skupine. Jaz, Simon, Jaka, Anej in Matic smo bili v skupini »Sončnice«. To ime mi je bilo zelo všeč. Naša prva dejavnost je bila izdelovanje tako imenovanega »hotela za žuželke« in nekakšnih smuči. Delali smo z lesom, vrvjo in še marsičim drugim.

Nato je k nam prišel vodja čebelarskega krožka na PŠ Podkum. Povedal nam je veliko o čebelah in nam tudi pokazal šolski čebelnjak. Bilo je zelo zanimivo.

Večerjali smo v stari gostilni Pr' Čop, kjer so nam najprej postregli s knapovskim soncem. Marija Čop nam je povedala, da vso hrano dobijo od domačinov in da je vse naravno pridelano. Nato nam je pokazala majhen, a zelo bogat muzej v njihovi gostilni. Kasneje smo se usedli za mizo ter ugotovili, da je vsak kozarec drugačen. Bilo nam je zanimivo, saj tega prej nismo opazili. Kozarci so bili podarjeni in bogato okrašeni. Najprej so nam postregli s kruhom in tremi vrstami klobas. Kasneje smo dobili še večerjo. Zdelo se mi je zelo dobro in mislim, da smo se vsi do sitega najedli. Ko smo prišli nazaj v šolo, smo se v telovadnici še malo igrali, potem pa legli k počitku.

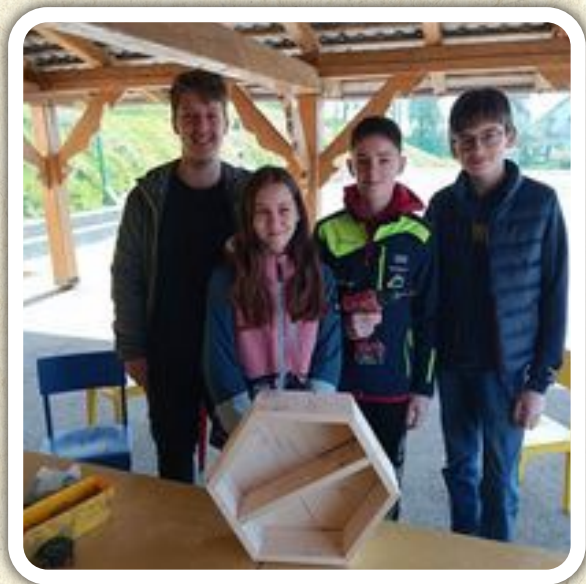
Naslednje jutro smo morali najprej poskrbeti za osebno higieno. Učitelji so nas pričakali z okusnim zajtrkom, ki so ga pripravili sami. Imeli smo bogato izbiro. Pri naslednji delavnici, ki jo je vodila učiteljica Ana, smo se v angleškem jeziku pogovarjali o čebelah. Tudi skozi to delavnico sem si nabrala veliko izkušenj.

Pri tretji oziroma zadnji delavnici smo sestavljali komično igro. Dobili smo predmet – ruto, problem – jezni sosed in karakterno lastnost – ves čas govori o turških telenovelah. Na osnovi teh podatkov smo improvizirali dramsko igro. Čeprav sem uživala v vseh delavnicah, mi je bila slednja še

posebej všeč. Čas je bil za kosilo. Učitelji so se ponovno zelo potrudili in nam poleg glavne jedi pripravili še okusno sadno sladico. Po obroku smo se lahko igrali v telovadnici. Zatem smo odšli v gozd in nabirali takšne in drugačne velikosti in oblike različne veje, ki smo jih nato dali v hotel za žuželke. Nato smo na ta hotel pripeli še tanko kovinsko mrežo. S tem je bila dokončana prva delavnica. Sledila je uprizoritev komične igre. Vsi smo se smejali našim izvirnim domislicam. Ostalo nam je še nekaj časa, da smo se skupaj poigrali.

Napočila je ura slovesa. Vsi smo bili enotnega mnenja, da smo se skozi delavnice, druženja in sodelovanja močno zabavali. Postali smo ena velika povezana ekipa in tako je bil cilj vikenda dosežen. Velika zahvala gre učiteljem, ki so vse to omogočili, nam nudili vse potrebno, lepo skrbeli za nas in nas marsikaj novega naučili. To je bil res nepozaben vikend za nadarjene, ki nam bo še dolgo ostal v spominu.

Patricija Škrabar, 8. c

SKVARČA IN ČEBELARJI

45. DRŽAVNO TEKMOVANJE MLADIH ČEBELARJEV

V soboto, 6. maja, je na Osnovni šoli Ivana Skvarče v Zagorju skoraj dobesedno rojilo. Iz vse države so se zbrali mladi čebelarji, da bi se pomerili v znanju s področja čebelarstva. Tekmovali so večinoma v parih, vodil pa jih je mentor čebelarskega krožka na šoli ali v lokalnem čebelarskem društvu.

Šola je prireditev skrbno organizirala v sodelovanju z Občino Zagorje ob Savi, Čebelarsko zvezo Slovenije in Čebelarskim društvom Zagorje ob Savi.

Zjutraj je na prenovljenem dvorišču šole najprej potekala registracija tekmovalcev, po njej so slednje povabili k zajtrku, nato pa se je z nastopom Zumbic v športni dvorani odvila začetna slovesnost. Na njej sta zbrane nagovorila ravnateljica šole Kristina Renko in župan Občine Zagorje ob Savi Matjaž Švagan. Vodja javnih svetovalnih služb pri ČZS Lidija Senič je tekmovalcem podala še nekaj koristnih podatkov za tekmovanje, nato pa je svetovalca za izobraževanje pri ČZS Marko Borko razložil, kako bo tekmovanje potekalo in kako naj se tekmovalci razporedijo. Sledila je razdelitev po učilnicah, nato pa so imeli tekmovalci eno uro časa za odgovarjanje na vprašanja in reševanje tekmovalnih pol.

Ker je bilo tekmovalcev okoli 400, je ocenjevanje vzelo svoj čas. Slednjega so na Skvarčevi šoli popestrili z različnimi dejavnostmi in delavnicami. Pri tem so poleg ustvarjalnih in domiselnih učiteljev svoje aktivnosti predstavili v Kinološkem društvu Zagorje ob Savi, gasilci PGD Zagorje-mesto so razkazali svoje vozilo znamke Tatra, članice Društva za zdravilne rastline Zasavje pa so imele delavnico, polno dišav, semen, rastlin in kreativnosti. Starejši tekmovalci so šli na novi tematski pohod Po kolmastih stopinjah.

Poskrbljeno je bilo tudi za okusno kosilo, nato pa je sledila sklepna prireditev, ki jo je povezovala učiteljica Nina Jelen. Na njej je zbrane pozdravil predsednik ČZS Boštjan Noč, ki je na prireditev prišel s pohodniki čebelarskega pohoda iz Lukovice, nekaj besed pa je zbranim namenil tudi predstavnik Ministrstva za vzgojo in izobraževanje Matjaž Barič.

Sledil je slovesnejši del prireditve, in sicer podpis ekolistin. Poleg generalnega koordinatorja Ekošole Gregorja Cerarja, ki je tudi nagovoril prisotne, so ekolistino podpisali ravnateljica, zagorski župan in predstavniki učiteljev, učencev, staršev ter krajevnih skupnosti.

Gospod Borko, gospa Senič in podpredsednik ČZS Marko Alauf so nato razglasili zmagovalne ekipe.

Za kulturni program so poskrbeli šolski pevski zbori, natančneje Šentjurčki, Češminčki in učenci mladinskega pevskega zbora. Za konec pa so na oder stopili še vsi učitelji in sodelavci šole, ki so s Slakovim Čebelarjem zaokrožili vseslovenski čebelarški dogodek.

Anja Šircelj

ČEBELARSKI KROŽEK NA PŠ PODKUM

(Tudi na PŠ Podkum imamo čebelarški krožek, ki ga vodi učiteljica Andreja Frece Knap in mentor Zdenko Savšek. Pred tremi leti smo dobili nov čebelnjak. Trenutno imamo šest panjev čebel. Vsako leto naslikamo nove panjske končnice.

Pri krožku se učimo o življenju čebel, izdelujemo plakate, včasih pa gremo v naš čebelnjak. Jeseni in spomladi uredimo tudi okolico čebelnjaka: uredimo visoke grede, posadimo medovite rastline in pograbimo. Med točimo meseca junija in julija, po potrebi pa že maja. Iz čebelnjaka vzamemo satnice in ometemo čebele, nato pa odstranimo voščene pokrovčke. Satnice zložimo v točilo za med. Ko

končamo s točenjem, satnice vrnemo v panj. Med porabimo tako, da ga damo v čaj ali namažemo na kruh in ga pojemo pri šolski malici.

Letos sta se dve učenki udeležili tekmovanja mladih čebelarjev, ki je potekalo na OŠ Ivana Skvarče v Zagorju. Za las sta zgrešili zlato priznanje, sta pa dobili srebrnega.

NAJ MEDI!

Učenke čebelarskega krožka:

Eva Odlazek, Manja Avsec Jožić, Neja Centrih

IGRAJ SE Z MANO

IUčenci 1. b smo se odzvali vabilu Društva prijateljev mladine Zagorje ob Savi in se priključili projektu Igraj se z mano.

V sredo, 14. 6., smo se z učenci OŠ dr. Slavka Gruma in prostovoljci DPM Zagorje srečali na igrišču Proletarec, kjer so se pod vodstvom učiteljic in prostovoljcev odvijale različne aktivnosti, ki so spodbujale razumevanje, empatijo, sodelovanje in sprejemanje.

Na igrišču je bilo to dopoldne živahno in veselo, saj so se vsi otroci z veseljem vključevali v pripravljene aktivnosti, skupaj pa smo tudi zapeli. Srečnih in nasmejanih obrazov smo se odločili, da se prihodnje leto spet srečamo.

učenci 1. b z učiteljico Špelo Margan

SKVARČA JE RADOVEDEN

INTERVJU: IRENA MIHEVC, UČITELJICA NA PŠ PODKUM

Tisti, ki redno berete Skvarčepis, ste verjetno že opazili, mogoče tudi prebrali katerega od mojih intervjujev. Veste tudi, da sem že naredil intervju z bivšo vodjo šolske prehrane ter bivšo pomočnico ravnateljice. Oba intervjuja sta bila narejena ob upokojitvi obeh učiteljic. Tudi ta intervju je namenjen obujanju spominov, dogodkov in spoznavanju dela na PŠ. Učiteljica Irena se namreč po koncu šolskega leta tudi odpravlja v zasluženo upokojitev, jaz pa sem jo ob tej priložnosti presenetil z nekaj vprašanji. Preberite, kaj je povedala.

Učiteljica Irena, pozdravljeni! Prvo vprašanje, ki ga imam za vas, je, kdaj ste začeli učiti na naši šoli?

Matic, pozdravljen. Najprej se ti moram zahvaliti, ker si se spomnil name. Na šoli učim od leta 1989, ko sem poleg delovnega mesta zasedla tudi stanovanje v šoli Podkum.

Ali ste pred tem učili tudi na kateri drugi šoli? Če ja, na kateri?

Seveda. Ko sem avgusta 1983 zaključila šolanje, sem se najprej zaposlila na šoli v Štepanjskem naselju v Ljubljani, kjer je bila zaposlena tudi tvoja babi Marinka. Po treh mesecih dela v oddelku podaljšanega bivanja sem dobila novo priložnost na OŠ Jožeta Moškriča v Jaršah, kjer sem prvo leto učila na stari šoli v 2. razredu, kasneje pa sem postala razredničarka drugega razreda, le na šoli Nove Jarše.

Ali ste na naši šoli vedno učili na podružnici, ali kdaj tudi na matični šoli?

Ko sem se zaposlila na OŠ Ivana Skvarče, sem

Samo Breg, 1. b

vse do danes učila le na podružnici.

Katere predmete pa ste učili?

Večinoma sem učila kombinacijo 3. in 4. razreda, dve leti tudi trojno kombinacijo 2., 3., 4. razreda in eno leto vse predmete v 4. razredu. Na svojo željo sem bila pred štirimi leti eno leto v oddelku podaljšanega bivanja, se za dve šolski leti vrnila nazaj v kombinacijo 3. in 4. razreda in se letos spet vrnila v oddelek podaljšanega bivanja.

Bili ste tudi vodja PŠ Podkum. Kdaj ste prevzeli to vlogo in koliko let ste jo opravljali?

Vodja podružnice sem postala leta 1997, po praznovanju 90-letnice šole. Delo vodje sem opravljala ravno dve desetletji, do praznovanja 110-letnice PŠ, ko pa me je izdalo zdravje in

sem vodenje z največjim veseljem predala kolegici.

Kakšno se vam je zdelo oziroma se vam zdi delo na podružnični šoli?

Delo na podružnici je raznoliko. Otroku slediš od samega vstopa v 1. razred do odhoda v 5. razred in je zelo zanimivo, ker vidiš njegov napredek. Tako za učitelja kot za učenca je delo težje kot na matični šoli. V enem oddelku sta namreč dva razreda. Ko si z enim glasen, morajo biti drugi tihi. Toda učenci tako postajajo bolj samostojni, kar je velika prednost. Otroci veliko nastopajo, se družijo na športnem in otroškem igrišču, zadnja leta tudi v učilnici na prostem.

Nam lahko na kratko opišete potek dela na PŠ, kako izgleda delo z manjšo skupino učencev?

Mislim, da sem na to vprašanje že delno odgovorila. Na šoli imamo namreč dva kombinirana oddelka, v 1. in 2. razredu je 13 učencev, v 3. in 4. razredu pa jih je 14. Ko se zjutraj pripeljejo v šolo, se vključijo v oddelek jutranjega varstva. Tam običajno poteka igra po želji, kdaj pa kdaj tudi kakšno risanje ali pa pisanje člankov, izdelava prispevkov za natečaje, včasih tudi izdelovanje kakšnih izdelkov, voščilnic ..., tudi igre v telovadnici. Ob 8. uri se prične pouk v kombinaciji. Učenci se na tako delo hitro navadijo in jim ni težko.

Ali ste kdaj sodelovali tudi s PŠ Čemšenik? Na kakšen način ste sodelovali?

Seveda. Z njimi smo šli v CŠOD in jih obiskali ob obletnici njihove šole ter z njimi organizirali in preživeli športni dan. Tudi leta nazaj smo bili pri njih in smo skupaj šli na pohod, družili smo se tudi na srečanju podružničnih šol.

Zala Zidar Gorišek, 8. c

Kako pa izgleda delo vodje PŠ, katere naloge ste opravljali?

20 let sem bila vodja šole in sem, poleg poučevanja, delala različne stvari. K sreči sem imela vedno veliko podpore vodstva in njihovo zaupanje, zato ni bilo težko delati. Dela pa je bilo vedno zelo veliko. Takrat, ko sem še živela v šoli, pa sploh. Toda, kjer je volja, je pot in prepričana sem, da je bilo delo na podružnici vedno dobro opravljeno. Trudila sem se, da je bilo tako. Tudi sodelovanje s krajani, sodelavci, starši in ostalimi je bilo zgledno. Tega sem zelo vesela. Ker pa sem preveč zahtevala od sebe, sem tudi zbolela, zato že šesto leto zgledno vodi šolo moja mlajša kolegica. V teh letih sem malo bolj začela ceniti tudi sebe in danes, ko to pišem, sem za vse lepe in tudi manj lepe dogodke, hvaležna iz srca.

Kako pa poteka delo z učenci različnih starosti v enem ali dveh prostorih, je bila ta starostna razlika kdaj problem pri učenju?

Prepričana sem, da je bila ta starostna razlika

velikokrat prednost. To lahko trdim za leta nazaj, mogoče ne ravno za zadnja leta. Starejši učenci so radi pomagali mlajšim in boljši šibkejšim. Mlajši šolarji so bolj upoštevali starejše in starejši šolarji so jim bili za vzgled. Toda časi niso več taki.

Miha Savšek, 1. e

Verjamem, da ste na šoli doživeli veliko trenutkov, pridobili veliko spominov. Nam lahko poveste enega, ki ste si ga najbolj zapomnili?

Jož, Matic, teh trenutkov je bilo pa kar precej! Nikoli, res nikoli pa ne bom pozabila dogodka, ko nam je Miklavž pričel nositi bonbone in drobne pozornosti tudi v šoli. Pustil jih je na skritih mestih, včasih s kakšnim pismom, ki ga je prinesel poštar, ali z zmečkanim popisanim papirjem, ki je ležal pred šolskim vhodom ... Pa so bili takrat otroci veseli tudi takih skromnosti. Spomnim se, da sem jim razlagala, da nekaterim Miklavž pač ne more prinesiti dobrot, ker je zapadlo preveč snega ali pa ker je dobrote pustil zanje že v šoli.

Pa se je nekoč zgodilo, da prvošolki in njenim sorojencem Miklavž ni doma prinesel ničesar. Rekla sem ji, da to ni nič hudega, ker jo darilca čaka v šoli. Ko je naslednje leto Miklavž obiskal tudi njih, sta s starejšim bratcem prišla v šolo okrog 5. ure zjutraj. Ker sem stanovala v šoli, sta me zbudila in sem jima odprla šolo. Povedala sta mi, da jih je končno obiskal Miklavž in mi pokazala škatlo piškotov, čokolado ... Srečna, presrečna! Objela sem ju, jima pripravila zajtrk in skupaj smo počakali ostale sošolce. Starejši bratec je šel na avtobus v Zagorje, mlajša sestra pa je ostala pri nas. Ko se spomnim tega dogodka, mi je še vedno toplo pri srcu.

Tako, zdaj pa imam malo drugačna vprašanja. Imate kakšne načrte, kako si boste krajšali čas, zdaj, ko se boste upokojili?

Najprej ti priznam, da se upokojitve neizmerno veselim. Kaj bom delala kot upokojenka? Ne vem. Mislim, da bom več brala, izdelovala ročne izdelke, hodila po meni ljubih poteh, nabirala gobe, kostanj, se družila s hčerko Kajo in njeno družino, za moža ne bom imela več izgovorov, da moram ob ... uri v službo, še vedno bom hodila na telovadbo in aktivno sodelovala v krajevnem odboru RK, bolj pogosto bom obiskovala mami, brata in sestro, se več družila s prijateljicami, šla na kakšen izlet, spekla še kakšno dobro potico, štrudelj ..., pogosteje obiskala hčerkin grob v Zagorju in ... Jož, saj mi bo za vse načrtovano zmanjkalo časa!

Ali se boste zdaj, ko ne boste več delali, še kdaj vračali v šolo?

Ne bom nadležna, bom pa z veseljem prišla tako k sodelavkam na podružnico kot h kolektivu na matično šolo. Vsaj »tri« leta bom še tiho sledila učencem podružnice. Ko bodo letošnji prvošolčki odšli na matično šolo, bom pa vse »izpustila« iz rok. Toda tako mislim danes, kaj bo pa v resnici, ne vem.

Tako, pa je najin intervju prišel h koncu. Bi želeli še kaj sporočiti sodelavcem, sodelavkam? Imate kakšen nasvet tudi za učence?

Kaj bi povedala za zaključek tega najinega pogovora? Vsem polagam na srce, tako mlajšim kot starejšim, imejte se radi in se spoštujte. Življenje nas tako ali tako neprestano preskuša in imeti ob sebi ljudi, ki te razumejo, te bodrijo in tolažijo, ko si žalosten, ali pa ti pomagajo vstati, ko padeš, je lepo, prelepo. Mislim, da to velja za vse.

Spoštovana učiteljica Irena, hvala, da ste si vzeli čas in odgovorili na ta vprašanja. Želim vam vse dobro ob vaši upokojitvi. Vam, dragi bralci, pa upam, da vam je bil ta intervju zanimiv in da boste še kdaj kakšnega prebrali, če bodo v Skvarčepisu. Lep pozdrav do naslednjic.

Matic Troha, 8. c

INTERVJU Z GOSPO NATAŠO SMREKAR

Ob koncu tega šolskega leta se od nas in naše šole poslavlja še nekdo. To je gospa Nataša Smrekar, ki je bila vrsto let na naši šoli čistilka. Kot nekateri že veste, sem v letošnjem letu že izprašal nekaj učiteljic ob njihovem odhodu, sedaj pa sem nekaj vprašanj zastavil tudi gospe Nataši. V intervjuju boste lahko prebrali njen pogled na šolo, delo čistilke, nekaj pa je povedala tudi o sebi ... Preberite, kaj mi je povedala.

Gospa Nataša, pozdravljeni. Najprej me zanima, kdaj ste začeli delati na naši šoli in koliko časa ste delali tukaj?

Na OŠ Ivana Skvarče sem se zaposlila novembra leta 2010, torej sem tukaj delala skoraj 13 let.

Ste, preden ste prišli na našo šolo, delali še kje drugje?

Pred zaposlitvijo na šoli sem kar 28 let delala v trgovini.

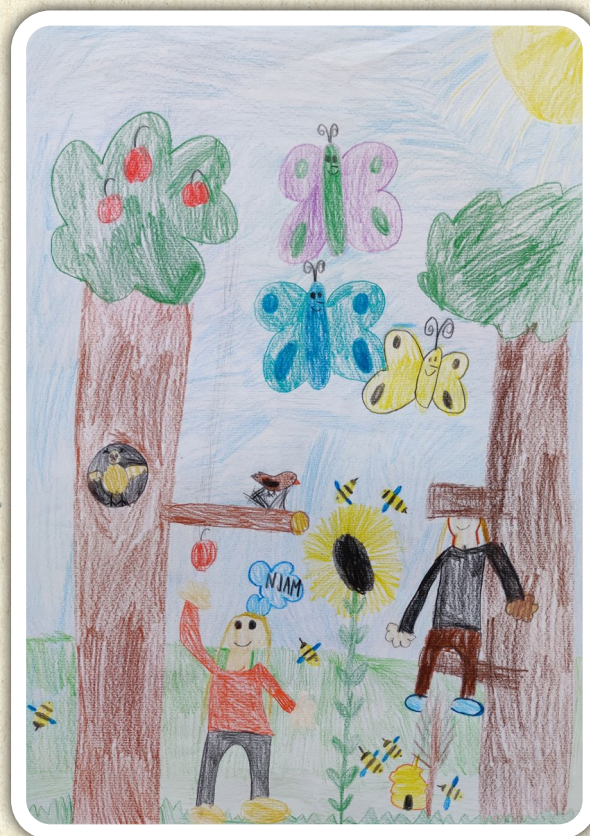
Ali ste kdaj delali tudi na podružnicah naše šole?

Na podružnicah nisem delala, razen en dan, ko

sem zaradi bolezni zamenjala gospo Ireno.

Ali ste vedno opravljali poklic čistilke? Na katero šolo ste hodili?

Čistilka sem bila samo na naši šoli, sicer pa sem obiskovala šolo za prodajalce v Trbovljah.

Tinkara Sušnik, 4. b

Kakšno se vam zdi delo čistilke, nam ga lahko malo opišete?

Delo čistilke sem z veseljem opravljala. Bilo je veliko dela, saj je bilo potrebno izprazniti koše, počistiti mize, stole, omare, umivalnike, sanitarije in hodnike. Vendar pa, če delo opravljaš z veseljem in dobro voljo, ni težav.

Ali ste radi opravljali ta poklic?

Zelo rada sem opravljala ta poklic, sploh ker sem imela dobre sodelavke, na katere sem se lahko obrnila, če sem potrebovala pomoč.

Vem, da ste velikokrat delali tudi popoldne in zvečer. Kakšen je občutek, ko ni na šoli skoraj nikogar?

Delo čistilke poteka popoldne, ko je na šoli mirno, ni "živžava", zato sem delo lahko opravljala nemoteno.

Kako pa je bilo v šoli vsak dan srečevati veliko ljudi? Vam je takšno delovno okolje ustrezalo oziroma ste radi srečevali učence, učitelje ...?

Sem oseba, ki se rada družijo z ljudmi, zato mi je to ustrezalo.

Zdaj pa imam malo drugačna vprašanja. Imate kakšne načrte, kaj boste počeli sedaj, ko boste imeli več časa?

Sedaj se bom več družila z vnukinjama, veliko hodila v naravo in delala na vrtu.

Ali se boste kaj vračali v šolo?

Ja, v šolo se bom z veseljem še kaj vračala.

Ali boste pogrešali vaše sodelavce, mogoče tudi šolarje?

Seveda, pogrešala bom vse sodelavce in tudi učence.

Ana Pikelj, 3. a

Zagotovo ste v vašem delovnem času doživeli veliko trenutkov, dogodkov. Nam lahko poveste enega, ki se vam je najbolj vtisnil v spomin?

Na šoli se mi je zgodilo veliko lepih trenutkov, vendar ne vem, če lahko enega izpostavim, saj sem se v tem kolektivu res dobro počutila.

Tako, pa je najin intervju prišel h koncu. Imate za konec mogoče kakšno sporočilo za vaše sodelavce in učence?

Mojim sodelavkam bi sporočila, naj ostanejo še naprej takšne fajn, delovne punce.

Spoštovana gospa Nataša, hvala, da ste si vzeli čas in odgovorili na ta vprašanja. Želim vam vse dobro ob vaši upokojitvi.

Dragi bralci, upam, da vam je bil ta intervju všeč in zanimiv in da boste še kdaj kakšnega prebrali, če bo znova v Skvarčepisu. Je pa to tudi moj zadnji intervju v tem šolskem letu, zato vam želim res lepe in zabavne počitnice! Živijo do naslednjic.

**UREDNIŠKI ODBOR SKVARČEPISA
VAM VSEM ŽELI PRIJETNE POČITNICE!**

Uredniški odbor:

Matic Troha

Lana Aisha Šibila Kozolič

Ina Zaletel

Erin Grešak

Aljaž Guček

*Grafično oblikovanje:
Barbara Lekše*

Skvarčepis

*Mentorica RaP Skvarčepis:
Anja Šircelj*

junij 2023